

ΑΠΟ ΟΣΑ ΚΑΤΑ ΚΑΙΡΟΥΣ ΕΛΕΓΕ Η ΕΣΚΑΡΩΝΕ Ο ΧΑΝΣ ΓΚΟΥΪΝΤΟ ΦΟΝ ΜΠΥΛΩ

Ένας πνευματώδης αλλά και με αρκετή δόση σαρκασμού και τσουχτερής ειρωνείας αναθημιουργός Καλλιτέχνης του 19ου αιώνας ο Χάνς φόν Μπύλω, γεννήθηκε το 1830 στη Δρέσδη, έσπούδασε νομικά και μουσική στη Λειψία και άφροσώθηκε ζπειτα στην τέχνη, όπου διακρίθηκε ως δεξιοτέχνης του πιάνου, ως αρχιμουσικός και ως παιδαγωγός σ' έναν αιώνα, που έβωσε στη μουσική τους μεγαλύτερους και με τη δυνατότερη προσωπικότητα έρμηνευτάς. Μαθητής του Λίστ υμφεώθηκε σέ πρώτο γάμο στά 1857 τήν κόρη του Κόζιμα—πού είχε άποκτήσει από τις σχέσεις του με τήν κόμισσα Ντ' Άγκουλά, ή όποία όμως όργότερα (1865) τόν έγκατέλειψε χάριν του Βάγγερ—και εις δεύτερον κατόπιν τούτου γάμου τήν Maria Schonger, που έφρόντισε μετά τό θάνατό του γιά τήν εκδόση τής άλληλογραφίας του. Ό Μπύλω επέθανε στό Κάιρο τό 1894 από νόσημα βαρύ και χρόνιο, γιά τό όποϊόν ειχε τήν έλπίδα, ότι εκεί θά εθεράπευε. Με τόν όρμητικό του χαρακτήρα και τήν ελιγκριεία του, που του ήταν άδύνατο νά χαλιναγωγήσει, ειχε γίνει ήρωας πολλών έπεισοδίων που έναν άλλον θά έβλαπταν άνεπανόρθωτα στη σταδιοδρομία του, αλλά που όλοι συγχωρούσαν σ' αυτόν από σεβασμό στην πολύπλευρη καλλιτεχνική του αξία. Ός τόσο αυτό δέν έμπόδιζε νά κυκλοφορούν ένα πλήθος άνεκδότων του από όλους εκείνους που κατά ένα οιοδήποτε τρόπον ήρχοντο σέ επαφή μαζί του. Από αυτά παραλαμβάνουμε μερικά χαρακτηριστικά με τήν εύκαιρία τής συμπληρώσεως έξήγητα έτών από του θανάτου του.

Σ' ένα μαθητή του, που του έπαιζε κάποτε τις 32 παραλλαγές του Μπετόβεν, συμβούλευε: «Μή τις παίζετε με τρόπο, που νά κάνετε τόν άκροατή σας νά τις μετράει μία-μία καθώς προχωρήτε, και στην 16η νά συλλογιστή: «Παναγία μου! Έχουμε ακόμα δεκάξη».

Γιά τόν Ρουμπινσταίν και τό θεελλώδες φλογερό άλλ' όχι πάντα καλαισθητο παιζιμό του έλεγε: «Δέν μπορούμε νάχουμε τή φωτιά του, τό πάθος του, τήν όρμη του που συνεπαίρνουν τόν άκροατή. Μά ούτε πάλι ύπάρχει λόγος νά τόν μιμηθούμε σ' ό,τι στραβό κάνει! Κι' ως τόσο ό Ρουμπινσταίν μου ζυπνάει τό έν, διαφέρουν κι' όταν στραβοπαίζει κάτι, πολύ περισσότερο από χίλιους άλλους που έρμηνεύουν τό ίδιο πρϊμα σωστά».

Γιά ένα διευθυντή όρχήστρας ειπε κάποτε: «Ό,τι κάνει δέν είναι τόσο άσχημο όσο άσχημα αισθάνονται εκείνοι που τό άκοϋν».

Γιά τό «Clavecin bien temperé» του Μπάχ έλεγε πως είναι ή «παλαιά διαθήκη τής μουσικής», και γιά τις συνάτες του Μπετόβεν ή «Καϊνή». Και πρόσθετε: «Πρέπει νά πιστεύουμε και στίς δύο».

Γιά τό έργο του Μπράμς: «Τό μελετώ δώδεκα χρόνια τώρα αλλά παθαίνω ό,τι και ό ζωγράφος Peter Cornelius όταν έμνε στη Ρώμη. Σέ κάποιον συμπατριώτη του, που τόν έρώτησε «πόσο καιρό θέλει κανείς γιά νά γνωρίση καλά τήν αινιία πόλη» άπάντησε: «Ρωτήστε κανέναν άλλον. Έγώ είμαι μονάχα 25 χρόνια έδω!»
«Ανυπόφορο του ήταν νά αισθάνεται πρός τό τέλος τής σταδιοδρομίας του, πως γινόταν δημοφιλής και τόν περιποιόνταν, ή τόν έκολλάεσαν. Έιχε γράψει νά τήν εύκαιρία αυτή σέ κάποιο φίλο του: «Αρχίζει νά με παίρνει ό διάβολος! Γίνουμε τής μόδας!»

Κάποτε που κάποια κυρία άεριζόταν με τήν βεν-

τάλια της ενώ αυτός διηόθυνε, ένοχλήθηκε τόσο από τό θρόϊσμα του μικρού αυτού γυναικειού εξαρτήματος τής τουαλέττας που δέκοψε τη διέόθυσον, έστράφηκε νευρισμένος πρός τήν άεριζόμενη κυρία και τής ειπε: «Αν κυρία μου έπιμένετε σώνει και καλά νά κάνετε άερα κουνάτε τούλάχιστον τήν βεντάλια σας σύμφωνα με τό χρόνο!»